

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4155/2567

บริษัท ช.โจทก์ นาย ย. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1490, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 2 เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ในขณะที่จำเลยที่ 1 ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์พิพาทกับโจทก์ และจำเลยที่ 2 ตกลงทำสัญญาลูกหนี้ร่วม (เช่าซื้อ) ในฐานะภริยาของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ได้ทราบข้อตกลงเงื่อนไขของสัญญาเช่าซื้อดีแล้วและตกลงชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อดังกล่าวที่มีต่อโจทก์ร่วมกับจำเลยที่ 1 ในฐานะลูกหนี้ร่วมจนกว่าโจทก์จะได้รับชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อครบถ้วนสิ้นเชิง พฤติการณ์เป็นกรณีที่จำเลยที่ 2 ในฐานะภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายได้ให้สัตยาบันต่อหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์พิพาทซึ่งเป็นหนี้ที่จำเลยที่ 1 สามีก่อขึ้นในระหว่างสมรสเพื่อประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว จึงเป็นหนี้ร่วม ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1490 (4) แต่ไม่ใช่กรณีที่จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้าประกันความรับผิดของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบโจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าเสียหาย 196,700 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 102,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 9 พฤศจิกายน 2564) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความให้ 3,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษายืน คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ส่วนที่เกินมา 1,850 บาท ให้แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 และค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2561 จำเลยที่ 1 ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์จากโจทก์ จำเลยที่ 2 ทำสัญญาลูกหนี้ร่วม (เช่าซื้อ) ให้ไว้กับโจทก์โดยยอมผูกพันตนชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อให้แก่โจทก์ (เจ้าของ) จนครบถ้วน หลังทำสัญญาจำเลยที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อบางส่วนแล้วผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ หลังโจทก์บอกเลิกสัญญาเช่าซื้อแล้วโจทก์ติดตามรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนมาได้แล้วนำออกขายทอดตลาดได้ราคาน้อยกว่าจำนวนหนี้ที่จำเลยที่ 1 ยังค้างชำระอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบชำระค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นเงิน 102,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ คู่ความไม่อุทธรณ์ในส่วนนี้ความรับผิดของจำเลยที่ 1 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาประการเดียวว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 2 ให้ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ชำระค่าเสียหายแก่โจทก์หรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 ภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ทำสัญญาลูกหนี้ร่วม (เช่าซื้อ) และตกลงร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 อย่างลูกหนี้ร่วมจึงเป็นกรณีจำเลยที่ 2 ให้สัตยาบันในการก่อหนี้ของ

จำเลยที่ 1 ในระหว่างสมรสตามสัญญาเช่าซื้อ จึงเป็นหนี้ร่วมระหว่างสามีภริยาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490 (4) โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 2 ให้รับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ 1 ชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ เห็นว่า คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องและนำสืบว่า ในการทำสัญญาเช่าซื้อของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ได้มาตกลงผูกพันตนที่จะชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อให้แก่โจทก์จนครบถ้วน หากจำเลยที่ 1 ปฏิบัติผิดสัญญาหรือมีความรับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อ จึงต้องร่วมรับผิดชอบตามสัญญาและตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490 ด้วย ทั้งนี้ตามสัญญาลูกหนี้ร่วม (เช่าซื้อ) และข้อมูลทะเบียนครอบครัว ซึ่งตามข้อมูลทะเบียนครอบครัวมีรายละเอียดว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 จดทะเบียนสมรสกัน ณ สำนักงานทะเบียน เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2556 ก่อนวันทำสัญญาเช่าซื้อ เมื่อข้อมูลทะเบียนครอบครัวดังกล่าวออกให้ในวันที่ 4 พฤศจิกายน 2564 ภายหลังวันทำสัญญาเช่าซื้อ โดยไม่ปรากฏรายการจดทะเบียนการหย่า จึงรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ในขณะที่จำเลยที่ 1 ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์พิพาทกับโจทก์ กรณีไม่ใช่จำเลยที่ 1 และที่ 2 เพิ่งมาจดทะเบียนสมรสกันเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2564 อันเป็นเวลาภายหลังจำเลยที่ 1 ทำสัญญาเช่าซื้อกับโจทก์ตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยในการทำสัญญาลูกหนี้ร่วม (เช่าซื้อ) ระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 2 ไม่ระบุสถานะของจำเลยที่ 2 ว่าเป็นภริยาหรือคู่สมรสของจำเลยที่ 1 และไม่ปรากฏว่ามีการมอบสำเนาทะเบียนสมรสให้กับโจทก์ ทั้งเมื่อพิจารณาถึงชื่อและชื่อสกุลของจำเลยที่ 2 ที่ระบุในสัญญาว่าชื่อนางสาววิชฌุชา จึงมีเหตุผลให้เชื่อว่า ในขณะที่ทำสัญญาโจทก์ไม่ทราบสถานะของจำเลยที่ 2 ว่าจำเลยที่ 2 เป็นภริยาของจำเลยที่ 1 จึงไม่ได้ให้จำเลยที่ 2 ทำสัญญาลูกหนี้ร่วม (เช่าซื้อ) ในฐานะภริยาของจำเลยที่ 1 อย่างไรก็ตาม จำเลยที่ 2 ย่อมทราบว่าตนเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 ในขณะที่ทำสัญญาลูกหนี้ร่วม (เช่าซื้อ) จึงถือว่าจำเลยที่ 2 ตกลงทำสัญญาลูกหนี้ร่วม (เช่าซื้อ) ในฐานะภริยาของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ได้ทราบข้อตกลงเงื่อนไขของสัญญาเช่าซื้อดีแล้วและตกลงชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อดังกล่าวที่มีต่อโจทก์ร่วมกับจำเลยที่ 1 ในฐานะลูกหนี้ร่วมจนกว่าโจทก์จะได้รับชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อครบถ้วนสิ้นเชิง พฤติการณ์เป็นกรณีที่จำเลยที่ 2 ในฐานะภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายได้ให้สัตยาบันต่อหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์พิพาทซึ่งเป็นหนี้ที่จำเลยที่ 1 สามีก่อขึ้นในระหว่างสมรสเพื่อประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว จึงเป็นหนี้ร่วม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490 (4) แต่ไม่ใช่กรณีที่จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้าประกันความรับผิดชอบของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบต่อโจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ทำสัญญาเช่าซื้อก่อให้เกิดหนี้ขึ้นในขณะที่จำเลยทั้งสองยังไม่ได้เป็นสามีภริยาที่ชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นหนี้ที่ไม่ได้เกิดขึ้นระหว่างสมรส นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง โจทก์ฎีกาขอให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 อย่างลูกหนี้ร่วมในการชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดปล่อยทุกข้ออันไม่อาจคำนวณราคาเป็นเงินได้ซึ่งต้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาเพียง 200 บาท ตามตาราง 1 (2) (ก) ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 แต่โจทก์เสียค่าขึ้นศาลในชั้นฎีกาอย่างคดีมีทุนทรัพย์เป็นเงิน 2,050 บาท จึงให้คืนค่าขึ้นศาลส่วนที่เกินมาแก่โจทก์ พิพากษาแก่เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ชำระเงิน 102,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 9 พฤศจิกายน 2564) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาส่วนที่เกินมา

1,850 บาท ให้แก่โจทก์ กับให้จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นแทน
โจทก์ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกานอกจากที่สั่ง
คืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

อดุลย์ อุดมผล · ชาญณรงค์ ปราณจิตต์ · ศตวรรษ ทาแก้ว

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4155/2567>